

Några minnen från min släkts och från min egen levnad upptecknade
för mina barn.

.....

Min morfars far var upptagen som fosterson av sin gifte men barnlöse farbror Jonas Kjellberg f. 1752. Om denne man, som från en enkel början arbetade sig upp till en av Göteborgs stads främste medborgare, finnes flera biografier. Han stiftade Kjellbergiska flickskolan och verkade på många sätt för att hjälpa och glädja sina medmänniskor. Min farfar, biskop Björck, var hans gudson, och när han, farfar alltså, for från Göteborg till Upsala för sina studier, brukade han övernatta på Storebergs egendom, som Jonas Kjellberg inköpt och som sedan dess till det yttersta i dessa dagar ätt i slukten.

Stället hade under 30-åriga kriget tillhört ätten Liliehök, och de stora ekar, som dominera på gårdsplanen i trädgården och i parken anses hemförda av krigare i familjen, som tagit plantorna i Tyskland. Mammans farföräldrar, Jonas och Amalia Kjellberg f. Franchell, Landskrona-slukten, hade tre barn, sönerna Carl och Jonas, grosshandlare i Göteborg (med träexport från Norrland. Kramfors var deras som huvudsak samt en dotter Amanda, som senare blev gift med en ung präst och lärare, Elis Ullman, som av sin svärfar, patronen i Tädene pastorat blev utnämnd till kyrkoherde där. Denna Amanda Ullman f. Kjellberg dog i kolera vid ett besök i Göteborg 1854 och efterlämnade två barn, Amanda, gift med Carl Fehrman, vid sin död prost i Träslöv sedan många år, och Wilfrid, ägare av Saltkällans egendom nära Munkedal i Bohuslän och gift med en kusin, Malin Kjellberg, dotter till grosshandlare Carl i Göteborg, och hans maka född Arnoldson. De senare åren av sitt liv levde han som rentier i Stockholm och hans fru lever ännu där (juni 36). Död 49.

Carl Kjellberg, min morfars bror en ståtlig man med en ädlings utseende och karaktär, var som sagt gift med Ingeborg Arnoldson från Carlskrona av halft judisk börd. Det var en dam, som ville och kunde representera i ett stort hus med 6 giftasvuxna döttrar. Mamma brukar berätta om alla hennes fester och tillställningar, som mamma för det mesta slapp vara med om, då hon saknade lust därtill, men det gällde att finna lämpliga mågar med socialt och ekonomiskt anseende, och det lyckades visst i allmänhet väl. Familjen hade en villa på Särö om somrarna och där levdes ett glatt och gästfritt liv med den övriga högre societeten. Carl den XV, som bekant svag för kvinnlig fägring, satt ofta på deras veranda omgiven av alla de vackra flickorna och deras ståtliga fru moder. Hon dog i relativt unga år, hade då suttit i en rullstol flera år fördärvad av reumatisk värk, för vilken hon sökt bot förgäves vid utländska badorter. Hennes 4 söner gjorde sig alla väl bemärkta. Den äldste Carl August, chef för firman,

stannade i Göteborg, den andre Ernst, blev genom sitt gifte med en rik släkting mycket förmögen. Hade tänkt studera, men blev i stället disponent i Värmland, och deltog i den frireligiösa rörelsen där. Gjorde senare stora donationer till religiösa ändamål och stiftade ett samfund "för Sverige och kristen tro", som varje år skänker summor till sådana ändamål. - Jonas, som i barndomen och ungdomen var familjens svarta får, blev chef för järnkontoret i Stockholm och sedan direktör för Skand. Kreditbolagets huvudkontor där. Lever än, juni 36, och är mycket förmögen. Hans dotter är gift med en kusinson på pappas sida, och alltså hade pappas och mammans släkt än en gång mötts. Knut, den yngste blev läkare, var väl den mest kände av dem alla, han var en kulturpersonlighet av rang, känd föreläsare och ivrare för folk- och nykterhetsrörelserna. Var vid sin död, som inträffade en kängfredag i Åre under rätt egendomliga omständigheter, professor i anatomi vid Konstakademien. I släktboken står också alla döttrarnes män och barn.

Morfar med sin familj bebodde en våning i Kjellbergska huset vid Östra Hamngatan, f.d. Halliska palatset. I undre våningen fanns kontoret och farföräldrarnes vinterbostad, i mellanvåningen bodde sonen Carl med fru och 10 barn och överst mammas föräldrar med 4 barn. Om somrarna flyttade de gamla alltid till Storeberg och dit kommo väl barn och barnbarn också tidvis, men mina morföräldrar bodde annars på ett litet sommarställe "Klinten" i Askim, för att få salta bad. Morfar kom var lördag utåkande dit och for var måndag till sitt arbete igen, men familjen vistades där konstant. Där bodde också mormors halvsyster, fru Amalia Kylberg, med sina barn, och kusinerna hade det muntert ihop.

Fru Kylbergs make hette Oscar och var grosshandlare även han. Mormor älskade alltid mycket denna syster och det var väl därför de på somrarna bodde varandra så nära. Amalia och Oscar voro ett sällsynt harmoniskt par. Han överlevde henne några år och fanns till slut död i den drocka han tagit, för att som vanligt lägga blommor på hennes grav. En helsyster till mormor, Bliza, gift med en Levgren, hade däremot ett stormigt äktenskap. Hon ville från början haft en annan, och den hon fick, blev trots hennes skönhet och godhet, ej henne trogen. Hennes ende lovande, musikaliske son dog som student i Upsala. Två döttrar överlevde henne och fingo sedan, trots att de passerat 40-talet, ett ganska nytt och rikt liv. Den yngre gifte sig med en skottisk släkting. Mormors far var skotte till bördan och född i Petersburg där hans far hade pälsaffär. De bodde i Aberdeen och förde ett stort hus där. Den äldre system flyttade med henne och först efter Mr. Mellwils död återkommo de till Sverige.

De äro nu döda sedan ett tiotal år. När mamma var 13 år fick hon göra sin första utländska resa med sina föräldrar till Willbad, en liten kurort i Tyskland. Road av resor har hon alltid varit och man kan tänka sig med vilket livligt och vaket sinne hon insöp de nya intrycken. Mamma hade tre syskon, en äldre bror, 7 år äldre än hon, en yngre, 7 år yngre och en syster, Maria, 3 år yngre. John var väl från början "på Kontoret" men utbildade sig sedan till lantbrukare på Ryssbylund i Småland och övertog en utgård under Storeberg, Frielsberg. Han gifte sig helt ung med Hilma Jacobson, dotter till häradshövding Jacobson i Göteborg och hans maka, f. Silversköld. Av deras barn leva 5 ännu (Se släktbok).

.....

För att återgå till moster Maria blev hon helt ung gift med Arthur Seaton, en ung köpman i Göteborg född av engelska föräldrar, men uppfostrad i Sverige. De u gjorde ett sällsynt vackert par och när de omgivna av sina fyra förtjusande barn promenerade i sin hemstad, var det nog ingen, som ej lade märke till dem. Som barn gästade vi ofta på genomresa deras ståtliga hem, Stora Nygatan 17, och vi kände oss på något sätt "finare" i deras sällskap. Därom mera sedan.

Morbror Carl kom tidigt till Kramfors för att hjälpa till där. Förflyttades sedan till Backe där bolaget hade stora skogar, som han skulle ha uppsikt över. Gladlynt och godhjärtad vann han folkets kärlek i hög grad. Aldrig hög, utan hjälpsam och enkel gick han omkring bland sina underlydande och ställde till rätta för dem. Uppe hos lapparna i Oviksfjällen där han var höst jagade, var han dyrkad och avhållen. Till sin natur var han nog ytlig och grund, men vann alla genom sin charm. Sina egna affärer skötte han med framgång och var en rik man, som kunde ge sina 10 barn en hel del var. Efter diverse förälskelser fastnade han för en fostersyster till doktors fru i Backe, Älvira Leijonhielm, ett riktigt romannamn tyckte vi, var dotter till en sjökaptan Leijonhielm och vid sin mors död fick hon stanna kvar i Sverige som fosterdotter till en prost Mellin i Östergötland, god vän till hennes far. Denne bosatte sig sedan i London och gifte där om sig med en enkel och ovanligt god kvinna, som var känd under namnet "Baronessan" av alla skandinaviska sjömän, för vilka hon utövade en storartad social verksamhet, trots sina ringa tillgångar. Hennes styvdotter skickade troligen ganska stora summor till henne för detta ändamål.

Vira eller Vera, som hon nästan strax omdöptes till, var bara 19 år, barnelig och oerfaren. Hennes svärföräldrar togo väl emot henne, ehuru de nog önskat en annan brud för sin son. Av dem fick hon säkert också en gedigen hemgift och annat mera immateriellt, som nog kom henne att nästan glömma, att hon inget eget föräldrahem hade. Bröllopet firades på Storeberg, vigseln ägde rum i Tådene

kyrka 26/10 1892. Harriet och jag voro brudtärnor jämte 6 andra äldre flickor, brudens vänner. Våra tärnklänningar i vitt ylle med små blanka siden-muscher på, hade vi lyckats glömma hos Seatons i Göteborg på uppresan. De hade, för att ej bli skrynkliga, hängts in i ett skåp där, och det blev ett bestyr att få dem i tid, vilket dock lyckades. Brudparet var kvar till tredje dagen, och annandagens kväll var också fest. Till barnens stora förtjusning utfördes levande charader. Sedan bodde det unga paret i Backe flera år. De flesta av barnen föddes däruppe. Sommaren 1897, utställnings- mitt livs stora utställning - reste pappa och mamma och jag dit och gästade dem. Ungefär 1900 flyttade de vintertid ner till Stockholm, där de hade en charmant våning vid Kungsträdgården, hörnet av Arsenalsgatan. Intet var fint nog åt unga frun och maken, som skämt bort henne, hade nog skäl att ångra sig många gånger. Han trivdes ej heller med att gå sysslolös i huvudstaden, van som han varit vid ett ganska arbetsfyllt liv i Norrland. Snart avkopplades Backe-hemmet alldeles och en vacker gammal egendom, Kersö, vid Mälaren, inköptes. Så nöjde man sig med en mindre våning i Stockholm för barnens skolhushåll och de äldre hade sitt egentliga stamhåll på Kersö. Efter 19 års ganska oroligt äktenskap, skildes kontrahenterna åt. Vera tog barnen med sig och bodde i Stockholm, Carl gifte snart om sig med Karin Redlund, godsägaredotter från trakten. Med henne hade han fem barn, två flickor och tre gossar. De levde ett lyckligt liv, ömsom på Kersö, ömsom i Stockholm, eller på långresor. Efter upprepade hjärnblödningar dog han våren 1932 omkring 68 år gammal. Kersö tillhör nu hans andra hustru och hennes barn.